

5—7 mesecev 300 do 340 Din, 8—10 mesecev 400 do 460 Din, 1 leto stari 550 do 700 Din, 1 kg žive teže 6 do 8 Din, 1 kg mrtve teže 9 do 10 Din. Prodanih je bilo 213 svinj.

*

DRUŠTVENE VESTI

Sv. Marjeta niže Ptuja. Tukajšnja Dekliška zveza proslavi v dvorani Slomškovega doma v nedeljo, dne 31. maja svojo desetletnico. Na programu so govori ter igra »Moderno suženjstvo«. Na to skromno prireditev so vabljeni vse sosodnje Dekliške zveze.

*

Čevljar — menih — slikar.

Znameniti japonski slikar Foujita, je zelo priljubljen v Parizu, je dobil konkurenta v osebi drugega japonskega umetnika z imenom Todo, katerega je videti pogosto v pariških kavarnah.

Todov življenjepis je čudovit. Njegov oče je bil čevljar in sin je delal v očetovi delavnici v neznatnem kraju v bližini Kiota. Ob prostem času je izrezaval mladi Todo različne podobe iz lesa, katere so ocenili strokovnjaki kot umetnine. Njegov oče se nikakor ni dal pregovoriti, da bi sin zapustil čevljarstvo in se posvetil umetnosti. Fant je kazal zelo malo zanimanja za obrt in če je le mogel, se je odtegnil čevljarstvu. Vsi očetovi opomini so bili zaman in radi tega je sklenil, da se mora neposlušni sin izšolati za budističnega meniha. Postati Budov svečenik, je menil oče, je koristno ter dobičkanosno, medtem ko je hlastanje za umetnostjo stradanje in nič drugega.

Tri leta je bival mladi Todo v budističnem samostanu pod najbolj strogim nadzorstvom. Bil je tik pred posvečenjem, ko mu je nenadoma umrl oče. Sin je spremljal očeta na njegovi poslednji zemeljski poti, se vrnil v svoj

domači kraj in je prodal še na dan očetovega pogreba čevljarstvo delavnico. Z izkupičkom se je odpeljal v Evropo, v Paris, kjer je pričela njegova umetniška slava z največjo bedo in vsestranskim pomanjkanjem. Dvignila ga je njegova izredna slikarska nadarjenost. Njegove slike so pri Francozih v visokih časih in njegova najboljša prijateljica je kneginja Galicin, ki mu je odprla vrata v hiše najbolj premožnih pariških plemenitašev.

*

DOPISI

Sv. Anton na Fchorju. Mi Antonovčani imamo precej obširno cerkev, vendar nekateri šele po pridigi pridejo, drugi pa imajo kar zunaj za zidom celo cerkveno opravilo. Podpirajo zid, menda zato, da se cerkev ne podere. So torej tudi pri nas nekateri v bratovščini jeruzalemskega osla. — Srečo smo imeli lansko leto, da smo dobili zvonove, letos bi to pač slabše šlo, ker vlada povsod gospodarska kriza. Največ zaslug imajo za to naš gospod župnik, ki so se mnogo trudili, hodili okrog in pobirali denar za zvonove. Hvala jim! Letos smo dali prenoviti veliki oltar. Delo je prevzel gospod Zoratti iz Maribora in bo tudi kmalu izvršeno. Oltar bo najbrž blagoslovljen na god farzegega patrona. Tudi krstni kamen dobimo nov. Lepa je sedaj naša cerkev, mnogokaj se je prenovilo. Hvala vsem, zlasti gospodu župniku.

Marenberg. Kakor se je poročalo, je dobila velika cerkev sv. Ivana Nepomuka novo, še precej lepo obleko in nove bronaste zvonove. V prejšnjih časih je bilo tukaj mnogokrat v letu sv. opravilo, najlepše pa se je seveda vedno obhajal god v millem, zelenem, lepo dišečem mesecu maju. Je to važna točka ob državnih mejah in slovenski narodni mejah in banska uprava je storila dobro, da je nakazala podporo za prenovitev zgodovinske stavbe. Nekdaj sta se tukaj meseca maja v lepem sporazumu shajali obe narodnosti, Slovenci in Nemci. Nikdar ni bilo med njimi prepira, vodila jih je sem ista misel, isto navdušenje. Takrat je božja pot slevela. Mislilo se je, da bode letos tudi tako, a na čudo, nekateri niso emeli tje,

ne Nemci z onstran meje, tem je bil prehod prost, temveč nekaterim našim je bilo prepovedano iti tje. Tako se suče svet in ljudje z njim vred. Zlati minuli časi, ali se vrnete kdaj!

Središče. Navadno se vsaka stvar, ki se v domačiji zgodi, kaj hitro izve. Samo zadeva, ki jo poročamo je bila nekam skrivnostna. Toda vseeno smo zvedeli za dejanja ljudi, ki prihajajo k nam, da kvarijo z brezvestno agitacijo verne domačine. Že prejšnjo nedeljo je prišlo v Središče dvoje moških in troje ženskih oseb, ki so razpečavali knjige in brošure nekih »raziskovalcev sv. pism«. Razdelili so si svoj okoliš in so šli od hiše do hiše. Kakor izvemo, si je prav vneto prizadevala oznanjati »blagovest« neka strojepiska iz Maribora. Govorila je kakor kak pripovednik in pri tem udrihala proti veri, cerkvi in duhovnikom, da se človeku kar gabi ponavljati. — Povsod so ponujali brošure in knjige za slobodno ceno, samo da so jih ljudje vzeli. Dajali so jih pa tudi zastoj. Da so lažje preslepili svoje žrtve, so se pač vselej ravnali po okoliščinah. Vernim ženam so govorili o Bogu samem in odrešenju in bogve kaj še. Knjige same vsebujejo vse polno »dokazov«, podprtih z različnimi izreki prerokov in Kristusa, seveda popolnoma po svoje obrnjeno. Hvala Bogu, mnogi so spoznali grdo prevaro in so knjige takoj sežgali. Previdnejši so pa celo vprašali za oblastveno dovoljenje za širjenje takih knjig. Pri teh so jo koj odkurili. Ker se jim je to razpečavanje knjig deloma posrečilo, so prišli nekateri zadnjo nedeljo zopet. Sedaj so jih pa spoznali in so jih zavračali. Spoznali so pač pravi namen teh protiverskih knjig. Opozarjam zato vse, da v drugih slučajih zavrnejo vsakogar, kdor bi še prihajal prodajat take brošure, odnosno zahtevajte od njih za tako trgovanje oblastnega dovoljenja. Če tega nimajo, pa jih javite. To pa povemo vsem tem, da tega, kar je našemu ljudstvu najdražje, si ljudstvo ne bo dalo vzeti. Sveta mu je vera in zato ni treba nič več prihajati s takim namenom k nam.

Sv. Andraž v Slov. gor. V naše kraje se je priklatlila dvonožna lisica, ki pogosto preiskuje naše kurnike. Tako je nekemu tučajšnjemu posestniku vdrl v kurnik in odnesel vse kokoši. Omenjeni posestnik je bil ob dveh ponoči pri sosedu, kjer se je delila sveta popotnica; tako je tat lahko mirno

Sveta mati Ana.

Molitvenik za žene in matere.

Cene: 32, 33, 34, 35, 52 Din.

Razlika cene je v verzah knjige. Cenejše so za vsakdanjo uporabo, dražje pa za darove mladim ženam, in še zlasti nevestam, za katere je najdragocenejše ravno še komaj dobro dovolj!

Za naročbe se priložna:

TISKARNA SV. CIRILA, MARIBOR

župnika. (G. Kunej, ki je umrl na Zgornji Ponikvi pri Zaleu, je takrat bil tam župnik.) Ta je rekel, da gre le z oboroženim spremstvom na spoved. A ni trebalo. Ustreljeni je prej izdihnil.

Zakaj je Guzaj umoril gospodarja? Govorilo se je tedaj, da je imel Guzaj z neko šentjurčanko znanje ter z njo kupil posestvo na Jezercih. Ko pa je moral k vojakom, je njegova znanka vzela drugega šentjurčana. To je Guzaja peklo. Po kakih 15. letih je šel z enim pajdašem omenjeni večer na Jezerce. Začel se je prepir, ki je končal z obestranskim streljanjem. Guzaj in njegov spremljevalec sta med bojem potegnili gospodarja ven in ga pred hišo ustrelila. Žena se je prestrašila in skočila skozi okno ter zbežala, sin — ki še zdaj tam gospodari, p. d. Kačan — je vpil na pomoč. Zločin je bil izvršen.*

* Opomba pisatelja. Zločin na Jezercih je Guzaj v svojih po ustrelitvi javnosti prepuščenih pismih odločno zanikal. Piše v enem pismu dobesedno: »Proklete Jezerce, nikoli nisem bil tam in ne poznam ne ženske

Guzaj v prijateljskem razgovoru z orožniki.

in ne ustreljenega moža, katerega mi hoče hudobni svet naprtiti na vest. Vem, da bom kriv vsake tatvine, ropa in prelitja krvi, ki se bo zgodilo za mojega življenja na Spodnjem štajerskem. Svet naj me le dolži, jaz in moji prijatelji vemo in sodimo drugače in po resnici!»

(Dalje sledi.)